

In het vijftiende jaar van de regering van keizer Tiberius, toen Pontius Pilatus Judea bestuurde, en Herodes tetrarch was over Galilea, zijn broer Filippus over het gebied van Iturea en Trachonitis, en Lysanias over Abilene, en toen Annas en Kajafas hogepriester waren, richtte God zich in de woestijn tot Johannes, de zoon van Zacharias.

Daar ging Johannes in de omgeving van de Jordaan verkondigen dat de mensen zich moesten laten dopen en tot inkeer moesten komen, om zo vergeving van zonden te verkrijgen, zoals geschreven staat in het boek met de uitspraken van de profeet Jesaja: 'Luid klinkt een stem in de woestijn: "Maak de weg van de Heer gereed, maak recht zijn paden! Iedere kloof zal worden gedicht, elke berg en heuvel geslecht, kromme wegen recht gemaakt, hobbelige wegen geëffend; en al wat leeft zal zien hoe God redding brengt."'

Lucas 3, 1-6

We zouden de namen van al die politieke leiders van toen gewoon kunnen vervangen door de namen van mensen die vandaag een leidende rol spelen in de wereld en in de samenleving. En dan zou Johannes vandaag wellicht dezelfde woorden spreken als toen en ons oproepen tot inkeer.

Inkeer betekent: verder kijken dan je eigen neus lang is, ruimer denken dan wat we al zolang gewoon zijn en vanzelfsprekend vinden, oppervlakkigheid doorbreken om stil te staan bij wat echt belangrijk is, verder denken dan eigen verlangens en eigen belang, beseffen dat we leven tussen andere mensen en dat ons leven ook die mensen raakt, geloven dat alle mensen gedragen worden door een God die van hen houdt, ...

Vanuit dergelijke inkeer wordt de droom van Jesaja steeds opnieuw deugddoende werkelijkheid: de weg van vluchtelingen leidt recht naar een plaats waar ze welkom zijn om een leven te beginnen in alle veiligheid, de pijnlijke kloof tussen mensen die het moeilijk hebben met elkaar wordt gedicht, onoverkomelijke hindernissen voor een toekomst zonder armoede worden uit de weggeruimd, de kloof tussen rijk en arm verdwijnt, mensen met een luisterend oor en moedige betrokkenheid helpen bergen miserie op te lossen of draaglijk te maken, de woestijn in onze wereld wordt vruchtbaar gebied omdat mensen zorg dragen voor klimaat en leefmilieu, vrijwilligers steken de handen uit de mouwen om mensen in nood op weg te helpen, mensen met zin voor verantwoordelijkheid laten hun hart spreken in plaats van de structuren,

herders zorgen voor hun schapen en gaan ruiken naar hun kudde, ...

En bij dat alles durven mensen geloven dat God redding brengt via de inzet van zovelen.

Is dit alles enkel een mooie droom? Neen toch, want die dingen gebeuren. Maar ze halen niet zo vaak het grote nieuws. Daar wordt vaak meer aandacht besteed aan alles wat fout loopt. De woorden van Jesaja worden werkelijkheid, maar vaak in het verborgene, en daarom niet minder echt. De namen van de mensen die er voor instaan zijn niet zo bekend als de namen van leidende figuren die wel met ronkende verklaringen in het nieuws komen. Maar dat is niet erg. Ieder heeft zijn eigen plaats in de wereld. En wie Gods redding vorm geeft weet: mijn plaats is tussen de mensen, te midden van de woestijn van onze wereld.

God,
ik dank U
voor de vele mensen
die in het verborgene
de woestijn van deze wereld
omtoveren tot vruchtbaar gebied,
waar mensen echt kunnen leven.

Roep ook mij tot inkeer
opdat ik niet vast raak
in mijn eigen kleine wereldje,
maar ruimer ga kijken en denken.

Geef mij de moed en de kracht
om de naaste te worden
van mensen die hulp nodig hebben,
zodat uw liefde voor elke mens
tot bij hen kan doordringen.

Mogen mensen op die manier
leven vinden dat 'goed' is.

Amen.

*In het Licht
van Gods Woord*

Inkeer

Advent 2015 / 2